

ת"פ 9090/02 - מדינת ישראל - תביעות שפלה נגד ניקולאי פודגלזוב

בית משפט השלום בראשון לציון
בפני כב' השופט רפי ארניה

ת"פ 17-02-9090 מדינת ישראל נ' פודגלזוב(עוצר)

מדינת ישראל - תביעות שפלה ע"י ב"כ עו"ד
יפית ברדה

המאשימה

נגד

ניקולאי פודגלזוב (עוצר) ע"י ב"כ עו"ד
ניקולאי ברנסטיין

הנאשם

הכרעת דין

אני מורה על זיכויו של הנאשם מעבירות החבלה כשהעברית מזוין אשר יוחסה לו בכתב האישום.

כתב האישום.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המחזק שני אישומים.

באישום הראשון מיוחסת לנאשם עבירות של איומים, החזקת סכין למטרה שלא כשרה וחבלה כשהעברית מזוין.

באישום השני מיוחסת לנאשם עבירה איומים.

המתلون והנאשם הינם שכנים המתגוררים בבניין מגורים משותף בראשל"צ. המתلون מתגורר בדירה בקומה השנייה של הבניין, בעוד הנאשם שכיר חדר בדירה הממוקמת בקומה ראשונה, מתחת לדירת המתلون.

בין הנאשם לבין המתلون קיים סכסוך על רקע טענת המתلون כי ילדיו של המתلون נוהגים להרעיש בבית ולהפריע את מנוחתו של הנאשם.

בהתאם לאישום הראשון, ביום 31.1.2017 צרך הנאשם בביתו משקה אלכוהולי מסווג ויסקי. באותה עת המתلون שמע 3 דפיקות חזקות על דלת דירתו אשר בוצעו באמצעות חפץ כבד אשר מהותו אינה ידועה במדויק למאשימה, שגרמו נזק לדלת הדירה לרבות שבירת העינית.

משפט המתلون את הדלת לא ראה איש על סף ביתו ובחן בדלת דירתו של הנאשם נסגרת.

עמוד 1

המתלון ואשתו ניגשו אל דירת הנאשם והמתלון דפק בדלת. הנאשם פתח את הדלת והמתלון שאל אותו מודיע דפק על דלת ביתו. או אז גידף הנאשם את המתלון ואמר: "פח זבל, בוא אני איזין אותך", וכן גידף את המתלון בשפה הרוסית. או אז פנה הנאשם למתלוננת שمعدה במקום ו אמר "בואי אני איזין אותך, אני אהרוג אותך".

בעוד המתלון עומד על סף הדלת, ניגש הנאשם אל מטבח بيתו כשבידו סכין מטבח אשר אורך להבה 13 ס"מ וניסה לדקור באמצעותה את המתלון. המתלון נמלט במדרגות אל עבר דירתו תוך שהנאשם דולק אחורי עם הסכין בידו, תוך שפצע את המתלון באמצעות הסכין באצבע יד שמאל, בפרק כף שמאל וברגל שמאל ובכך שగרם לו לחתק באצבע ולפציעות בפרק כף היד וברגל.

במשך לכך, המתלון השתלט על הנאשם, הפילו ארצה בחדר המדרגות והוציא את הסכין מידו.

בהתאם לאישום השני, ביום 31.1.2017 עת נחקר הנאשם בתחנת משטרת ראשל"צ אמר הנאשם לחוקרת "היה הכי טוב שהייתי הורג אותו....אם אני חוזר הביתה אני תולה את השכן. זה שרמוטה בן זונה....אם היה לי נשך בכיס אני הייתי יורה בו"

תשובת הנאשם לכתב האישום

ביחס לאישום הראשון - הנאשם טען כי שהה בבתו בעת שהמתלון דפק בדלת בחזקה. הנאשם פתח את הדלת, המתלון נכנס לתוך הדירה, תוך שהוא דוחף ותוקף את הנאשם וצועק עליו. הנאשם, נכה המשותק לחלווטין בפלג גופו ואינו דובר את השפה העברית, לא הבין במה מדובר. מרוב פרח ואי הבנה של המצב הוא רצ למטבח לקח סכין וניסה באמצעות הסכין להניס את המתלון, כשהוא מתגונן והוא המותקף. המתלון הוציא את הסכין מידו של הנאשם ובדרכו זו נגרמה למתלון החבלה. האירוע החל בתוך הדירה ונמשך אל מחוצה לה, בחדר המדרגות, שם הוא הסתיים.

ביחס לאישום השני - הנאשם כופר בכך שאמר את הדברים המיויחסים לו וקיים הבדל משמעותי בין ההחלטה במערכת ה"ענבל" לבין תרגומה כפי שפורסם בהודעת המתלון. הנאשם צירף למסכת ראיות ההגנה תרגום עצמאי של החקירה.

האישום הראשון

עדות המתלון

המתלון העיד כי במועד הנ"ל שמע דפיקות חזקות בדלת, שהעיפו את העינית ממוקמה. הוא פתח את הדלת אבל לא רחש שם איש, ואולם שמע את דלת הדירה שמתחת נטרקט. הוא ירד לדירת המתלון כשאשתו מאחוריו. ואז:

"דפקתי בדלת פעם או פעמיים, בחזקה כי הייתי נסער. הנאשם פתח את הדלת. התחל בקילולים וגידופים. בקהלות לעברי. אישתי עמדה מאחוריו. התחל לקלל את אישתי. אישתי ירדה אחרי במדרגות. קיללנו חזקה. היינו צמודים גוף אל גוף. כל זה בכניסה לבית. אישתי משכה אותה לכיוון הבית, הוא נכנס פנימה. כשהייתי במדרגות הוא יצא עם סכין. הוא ניסה לתקוף עם הסכין. התחל להשtolל. כתוצאה מזה נחתקתי השtolلت עליו באלים כדי לחת את הסכין ממנה, לחתקי את הסכין, זרקתי אותה לעבר אישתי והוא לקחה אותה לבית. כשהגעתי הביתה ראייתי חתר ביד. המשטרה הגיעו. כשהמשטרה הגיעו ראייתי חתר במכנס וברגל".

(עמ' 15 ש' 1-8)

ובהמשך:

"ש. כשאתה אומר שהוא היה עם סcin? ת. הוא השטול. הוא לא הלהר לכיוון של דקירה אלא נפנה בה מימין לשמאל לכיוון שלי."

(עמ' 15 ש' 20-19)

ובהמשך:

"ש. היה בינויכם מכות? ת. דחיפות גוף אל גוף ש. הוא באותו רגע בדירה שלו ת. בכניסה לדירה שלו ש. כדי שהיה עימות פיזי הייתה חיב להכנס חצי מטר לדירה ת. לא נכנסתי אפילו צעד אחד פנימה. הוא גם אמר לי תוק כדי, כניסה לבפנים ולא נכנסתי".

(עמ' 17 ש' 10-15)

ובהמשך:

"ש. אז התפתחו ויכוח ת. והוא נכנס פנימה, אני עלייתי במדרגות ש. אז הואלקח סcin ת. נכון ש. הוא מוסר כשהוא יוצא עם סcin היה בתוך הדירה שלו ת. ממש לא ש. הוא ניסה להתגונן כי הואפחד ממן ת. לא דרכתי בכניסה לבית שלו"

(עמ' 17 ש' 26-32)

ובהמשך:

ש. יש שלב שאשתך מושכת אותך לכיוון הבית, מה המרוחות שלח חדר המדרגות? ת. צר. עלייתי 3, 4 מדרגות. זה שניים 3 מטרים ש. אתה בגובה של 3 מדרגות והוא משתולל עם הסcin ת. מדים. בא לכיוון שלי ומונופף.

עמוד 3

ש. לא היה מגע בנייכם
ת. לא נחתמתי מהאויר
ש. בשלב לא היה מגע
ת. נכון
ש. ואז אתה חששת שהוא יעשה משהו
ת. לא חששתי. התגוננתי.
ש. איך?
ת. קודם כל אישתי היה מאחורי, גוננתי עליו. אני לא יודע מתי נחתמתי כי החתר ברגיל ראייתי
אותו בבית.
(עמ' 18 ש' 29-17)

ובהמשך:

"ש. ניסית להעיף את הסכין מהיד שלך
ת. ברגע של סטרס אתה לא זכר כל שנייה. עומד מולך אדם עם סכין.
ש. הוצאה לו סכין מהיד
ת. כן זרקתי אותה לאחר
ש. כשהזאת אותה מהיד נחתכת
ת. כן
ש. ואז נפלתם?
ת. כן
ש. נפלת עליו וננתה לו מכות?
ת. שום דבר. הפלתי אותו על הריצפה, הסcin השחררה זרקתי אותה לאישתי אחרת. אין לי עם
מי להתמודד."
(עמ' 18 ש' 15-4)

עדות אשת המתלוון

הנ"ל העידה כי ירדה מאחורי בעלה בעת זהה ירד לדירת המתלוון ואז:
"בעל דפק בדלת של השכן מתחתנו. הוא לא פתח בהתחלה כשבאו לлечט לכיוון ניסיתי להרגיע
אותו. וכשבאו להסתובב ולעלות נפתחה הדלת. הסתוובנו בחזרה. זה היה עניין של שניות.
וכשנפתחה הדלת הוא התחיל לקלל. הנאשם. הגיע מצב שעלי והוא היו ממש צמודים אחד
לשני. בזמן שעלי שואל אותו למה עשית את זה ומה קרה אז הוא קילל בלהט. וכשהוא התחיל

בازישחו שלב כבר לערב אותו, אני אזין אותה, אני אדפק אותה, דבר במילים ממש לא יפות ועם ידים לכיווני. ופה כבר התחילavezeshho להט. כל הזמן הזה אני מנסה להפריד וצועקת וublisher שיפסיק והילדים למעלה מבוהלים. כי הוא מצד אחד מקלל וublisher מצד שני מנסה לבין למה הוא עשה את זה. וה策חתי איכשeo לחת אתו. הנאשם גם פתחם הלך. עליינו למדרגות ונרגענו, וכשאני פתואם אחרי כמה צעדים בלהט מטורף שיש ילדים והם למעלה ושומעים זה רק קומה. וכשאני עלייתו ומשכת את בעל פתואם ראייתי אותו בא עם סכין. הוא הגיע עם הסכין והתחליל לנוף עם הסכין שמאליה וימינה. בעלי היה יותר גבוה, הוא קופץ עליו, ראייתי את בעלי משפט עליון. ה策חתי לחת ממנה את הסכין והעיף אותה לצד. הנאשם היה על הריצה, לחת את הסכין ומשכתי אותו למעלה. רצנו למעלה ואז הגיע המשטרת".

(עמ' 21-22)

אשר המתلون העידה אף היא כי המתلون כלל לא נכנס לדירה. היא נחקרה בחקירה נגדית על חלקו השני של האירוע, דהיינו אחרי שהנאשם והמתلون עמדו גוף אל גוף והשיבו:

ש. אתם עולים, את ראשונה וצ'אריר, אז הנאשם לוקח סכין

ת. כן. אני ראייתו באותו בנקודות מבט.

ש. ואתם כבר עולים

ת. 2 מדרגות. עליינו ביחיד לי הייתה זווית ראייה לכיוון הדירה וראייתי את הנאשם מביא סכין

ש. ואז הוא יצא מהדירה עם הסכין ומונפנף בה.

ת. מדגימה. אם זאת הדלת של הנאשם, פה מתחילה המדרגות.

ש. ואז צ'זהה את הסכין

ת. אני אמרתני לצל תיזהר שיש סכין

ש. וכשאת וצ'זהים את הסכין.

ת. הוא נופף לו וצ' היה יותר גבוה אז ניסה...

ש. איך הוא השולט עליו ? על הרגל

ת. אני זוכרת את התנועות ידים שהוא ניסה לתפוס אותו

ש. ואז הוא הפיל אותו על הריצה

ת. כן, הסכין עפה

(עמ' 24)

עוד העידה אשר המתلون כי לאחר שהמתلون שב לبيתו היה צילמה את הפיצעה ברגלו (ת/7, עמ' 22 ש' 32-27)

עדות ע.ת/1 רס"ב אריה ברנסטיין

הנ"ל, המשרת ביחיד הסיר העיד (עמ' 13-11) כי קיבל את האירוע בשעה 16.43 והגיע למקום בשעה 16.49 (ר'

דו"ח הפעולה ת/4). כשהגע לבתו של המתלוון, הוא זיהה חבלות על ידיו של המתלוון וצילם אותו (ת'5). לאחר מכן תפס את הסכין (ת/6). לאחר מכן הביא את השניהם לתחנה, בניידות נפרדות, ובתחנה זיהה חבלות על ידי הנאשם אשר גם אותן צילם (ג/1).

עדות הנאשם

ה הנאשם העיד כי:

"היו דפיקות חזקות על הדלת כאלו מנסים לשבור את הדלת, ובעתו ברגליים. אני ניגשתי לדלת, פתחתי את הדלת בעדינות, אחר כך דחפו עלי את הדלת אז קפצתו הצדיה, נבהתה. הוא נכנס לדירה בערך מטר או מטר וחצי. הוא היה בלבד ולא היה אף אחד אחריו. היד לי לא מתפקדת ויש לי קושי בדבר. הייתה צורך להגן על עצמי עם מההו. ראתה אותו למעלה הוא גובה והוא התחיל לדוחוף אותו. אני רצתי למטבח לקחת סכין וירושתית אותו מהדירה. רציתי שהוא הגיע למדרגות וחששתי שהוא ילך אבל הוא לא הלך הוא עשה תנועות עם הידיים, עם הרגליים, ואני רק הגנתי על עצמי עם הסכין. אחר כך הוא הוציא סכין מהיד שלו. אני לא יודעת עם הרגל או עם היד. אחר כך הוא התנפל עלי ואני נחבתתי עם הרأس בקיר ועם היד".

(עמ' 30)

ה הנאשם העיד כי כל האירוע החל כשהנאשם היה בתוך הדירה ו"לקח סכין וירושתית אותו למדרגות...אני הגנתי על עצמי ונופפת בידי שהוא לא יתקרב אליו. אני אמרתי לו בעברית לך בחזרה" (עמ' 31 ש' 1-3, ש' 29-28).

עוד לציין כי הנאשם העיד כי לאחר האירוע הוא הזעיק את המשטרה, וכן קיימת שיחה יוצאה מהטלפון שלו למועד האירוע בשעה 16.53 אשר ארוכה 35 דקות.

בחקירה הנגדית נשאל הנאשם והשיב כי:

"ש. אחרי שלקח את הסכין ונופפת בה לעברו של המתלוון, אתה אמרת שהצלחת לגרש אותו החוצה. כי אתה טועה שהוא היה בפנים".

ת. הוא ראה שאין לך את הסכין והוא יצא מהדירה.

ש. אז למה יצאת אחיו לחדר המדרגות?

ת. אני הילכתי אחיו רק עד חדר המדרגות. מטר, מטר וחצי מהדירה, שם כבר מתחילות מדרגות.

ש. אדם שפוך ולוקח סכין להגנה עצמית, מכך שהוא פוך ממנו יצא מהבית, טורק את הדלת ומזמן משטרה. לא רודף אחיו אחיו סכין.

ת. לא הספקתי לחזור לדירה. רציתי לחזור לדירה והוא התחיל לרדת וلتקוף אותי.

ש. למה בכלל יצאת מהדירה?

ת. זה קרה תוך שניות ספורות.

ש. ומה בכלל יצאת אחיו?

ת. פשוט זה יצא ככה. אני גירושתי אותו מהדירה ואני רציתי לחזור ולסגור את הדלת אבל לא

(עמ' 34 ש' 26 ואילך)

דין והכרעה - האישום הראשוני

לאחר בדינה מעמיקה של עדויות הצדדים וראיותיהם לא אוכל לומר בוודאות של מעלה מספק סביר כי הנאשם פצע את המתלוון וגרם לו את הפציעים המוצגים בתמונות 5 ות/7 באמצעות הסיכון.

על הכל מוסכם כי לאחר העימות פיזי בפתח הדלת (או בתוך הדירה, לගרטת הנאשם) הנאשם הלך אל המטבח, הביא את הסיכון ויחל לנופף בה ana (אם כי קיימת מחלוקת היכן אירע זה). המתלוון ואשתו היעדו כי המתלוון התנפלו על הנאשם מתוך מטרה (ሞצתkat לחלוון) להוציא את הסיכון מידיו, וכך היה. ואולם, דבר אחד ברור: לא הוכח ברמה הנדרשת בדיון הפלילי כי הסיכון פגעה במתלוון.

לאמן הנמנע, ולא אפשרות תיאורטית, שהשרירות בידיו של המתלוון המצלמות בת/5 אירעו תוך כדי המאבק בין הצדדים - ולאו דווקא מגעט הסיכון. אך, גם לגבי השרירות המופיעות בת/7. יודגש כי מעמידות הצדדים עולה כי המאבק בין הצדדים התקיים במקום צר ועל כן פציעות מעין אלה המופיעות בתמונות אין בלתי סבירות. חיזוק לכך הינה העובדה שאף המתלוון נחבל בידיו (נ/1).

אצין במיוחד את עדותה של אשת המתלוון אשר הייתה מרשימה וקורנתית, ואשר צפתה בכל האירוע מן הצד. היא העידה בבהירות ובאופן ברור כי מהרגע שראתה את הנאשם מגיע עם סיכון, המתלוון תקף את הנאשם באגרופים ולוחץ ממנו את הסיכון (עמ' 23 ש' 11-8) וכי המתלוון קופץ על הנאשם, ושכב עלייו כשהיה על הריצפה (עמ' 23 ש' 20-21). עדות זו מלמדת כי אין לדעת, ברמה הנדרשת במשפט הפלילי, כיצד נגרמו הפגיעה שעלה ידי המתלוון, והאם הם נגרמו מהסיכון. גם הטענה שהפצעות נגרמו מהסיכון נחזית להיות מוקנית שכן לפי עדויות המתלוון ואשתו המתלוון הצליחו להוציא את הסיכון מידו של הנאשם די מהר.

כמובן, אין לבוא אל המתלוון בט戎ינה על מעשהו, שכן הוא חש באופן סביר סכנה לו ולאשתו, ופועל באופן סביר ביותר וכראוי על מנת להפיגה. ואולם, מכאן לא נובע בהכרח כי הפגיעה על ידיו ורגלו, שעל פני הדברים נחזות להיות שטיחיות, נגרמו מהסיכון ולא מהמאבק שהתחולל בין לבין הנאשם.

ער אנו כי המתלוון העיד כי "לא נחתך מהאויר" (עמ' 18 ש' 22) ואולם, בחקירהתו הראשית המתלוון כלל לא העיד כי נחתך מהסיכון, ואף אישטו לא העידה כך. כמו כן המתלוון העיד כי בשלב זהה, טרם התנפלותו על הנאשם, לא היה בין לבין הנאשם שום מגע (עמ' 18 ש' 23). כמו כן המתלוון העיד בהגינות לגבי החתק ברגל כי אכן ידע מתי נחתך, משום שראה אותו רק בבית אחריו שוחרר מהמשטרה (עמ' 18 ש' 28).

המדינה לא הציגה כל תעודה רפואי או חוות דעת המלמדים כי השרירות המופיעות בת/5 ובת/7 נגרמו כתוצאה מחפץ חד כגון סיכון, ולא ניתן לשולב שהם תוצר של המאבק שהתרחש בין הנאשם לבין המתלוון.

לפיכך אני סבור כי לא עלה בידי המשימה להוכיח, למעלה מכל ספק סביר, את הנטען בסעיף 5 לכתב האישום כי הפגיעה הנזכרת בת/5 ובת/7 נגרמו באמצעות הסיכון, או על ידי הנאשם בכלל, וקיימת אפשרות

לא בלתי סבירה שהן נגרמו כתוצאה מהמאבק בינם.

כמו כן, המתלוון ואשתו לא העידו בחקירהם בבית המשפט כי הנאשם אמר להם את המילים "אני אהרוג אותך". עדותם התחזקה בקללות ובגידופים שהשמיע הנאשם לפנייהם, אך לא נשמעה מפיהם כל עדות על איום כלשהו. נכון העובדה כי הנאשם חחש שימוש במילים אלה, הרי שגם עבירות האיומים נותרה בלתי מוכחת.

באשר למקום האירוע - השתקנעתי מעלה מכל ספק כי יש לקבל את עדותם של המתלוון ואשתו כי האירוע התרחש מחוץ לדירת הנאשם, בחדר המדרגות. הנאשם נתפס בעניין זה לדבר שקר בולט בעדותו בבית המשפט שכן בהודעתו במשטרה (ת/8) מסר באופן ברור כי:

"אני נכנסתי במטבח לקחת סיכון והלכתי אליו עם הסcin **הוא יצא מהבית שלי כי הוא פחד אני גם הלכתי אחריו** והוא נתן לי מכח עם הרגל וזרקתי את הסcin"

(ת/8, ש' 14-18)

مكان, שהנאם, בהודעתו הראשונה אישר כי יצא עם הסcin מס' דירתו וכי כל אירוע המאבק בעת שהסcin הייתה בידי התרחש מחוץ לדלת דירתו, ואידך זיל גמור.

אחר ואלו הם פניו הדברים, הרי שיש לזכות את הנאשם מעבירות הפשיעה כשההעבריין מזוין והאיומים אשר יוחסו לו בכתוב האישום.

ואולם, נכון מצאי העובדה כמפורט לעיל, ומכך סמכותי לפי סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, אני מרשים את הנאשם בעבירות איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, כאשר האיום הינו בכר שהנאם, בעת שהוא בחדר המדרגות של הבניין, איים על המתלוון ואשתו באמצעות סcin.

כמו כן, אני מרשים את הנאשם בעבירה של החזקת סcin שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. אציין בעניין זה כי סעיף החוק מקשייר החזקת סcin "בתחומי ביתו" של הנאשם. מעת שנמצא כענין שבעובדת הנאשם החזק את הסcin בחדר המדרגות של הבניין שהינו שטח משותף, הרי שמדובר בהחזקת שאינה "בתחומי ביתו" של הנאשם.

האישום השני

במסגרת אישום זה יוחסו לנאים האמירות הבאות, אשר נאמרו בזמן חקירתו במשטרה:

"**היה הכى טוב שהייתו הורג אותו....אם אני חוזר הביתה אני תולח את השכן. זה שרמוטה בן זונה....אם היה לי נשק בכיס אני הייתי יורה בו**"

החקירה נערכה בשפה הרוסית, כשבמקומן נכח מ譯者.

הسنגוריה טענה כי התרגום לעברית של הדברים, שנעשה על ידי המתרגם שנכח בחקירה, לא היה מדויק, נכון האמור התרתתי להביא תרגום מטעמה (נ/2).

מהתרגום של החקירה הראשונה נ/2 בעמ' 10 ש' 32-33 ובהמשך בעמ' 11 ש' 2-1 עולה כי הנאשם אמר את הדברים הבאים:

"נאמם: הוא התחיל לאיים עלי ואני התגוננתי באמצעות הסכין....אם, איך אני אגיד? היה עדיף שהייתי הורג אותו, זה היה פשוט יותר, לי לא הייתה שליטה"

מתורגמן: זה היה הכל טוב שהוא רוצה להיכנס, ללבת עלי, להרביץ אותו, היה טוב שאני הורג אותו. הייתי בזמן זהה שאני הורג אותו, ככה הוא אומר.

חוקרת: מה? לא הבנתי, מה הוא אומר?

מתורגמן: היה הכל טוב שאני הורג אותו.

חוקרת: "היה הכל טוב שאני הורג אותו", יכול?

מתורגמן: הייתי הורג אותו, כן"

ובהמשך, בעמ' 18 ש' 1 ואילך:

"נאמם: אם ישחררו אותו עכשו, אני רוצה ללבת לאידיות הזה ולתלוות אותו."

מתורגמן: נתונים לצאת הביתה, אני מגע אל הבן אדם הזה ואני תולה אותו.

חוקרת: בקיצור, הוא רוצה להיעזר היום".

ובהמשך, בעמ' 21 ש' 26 ואילך:

"חוקרת: ניקולאי למה הגעת למצוב שאתה מביא סכין?

מתורגמן: למה הגעת למצוב זהה שלקחת סכין?

ה הנאשם: אני הגנתי על עצמו, מה אסור?

חוקרת: אהם?

מתורגמן: זה ביטחון בשבילי

נאשם: מה, אם היה לי אקדח הייתי יורה בו גם

חוקרת: כשהוא בא אליך הוא תקף אותו?

נאשם: אם הסcin בכיס, אני פח פח, אותו דבר בסcin אין אני אגיד

חוקרת: "אם היה לי נשקי בכיס?"

נאשם: אין להגיד על עצמי שהגנתי על עצמי עם הסcin? אם היה לי אקדח הייתי יורה בו

מתורגמן: אם היה לי נשקי ביד אני הייתי יכול להרוג אותו"

ובחקירה השנייה, בעמ' 14:

"חוקר:	בחקירה הקודמת אמרת שאם היה יותר טוב שהיה הורג אותו
מתורגמן:	בחקירה הקודמת אמרת שהיא טוב יותר אם הייתה הורג אותו.
הנאשם:	אמרתי סתום בלהט הרגע, כי הוא
מתורגמן:	זה סתום אמרתי

ובהמשך:

"חוקר:	אמרת שאם את החזר הביתה אתה תולח את השכן שלך
מתורגמן:	אמרת שאם תחזיר הביתה תתולח את השכן שלך
הנאשם:	אני לא מתקoon לעשות שום דבר כזה (צחוק)
מתורגמן:	אבל אמרת שהוא כזה בחקירה קודמת
הנאשם "	אני לא זוכר מה זה
המתורגמן:	אני לא זוכר שאמרתי את זה, אבל אני לא מתקoon לעשות את זה"

סעיף 192 לחוק העונשין קובע כי:

"המאיים על אדם בכל דרך שהוא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דין - מאסר שלוש שנים".

יסודות עבירות האויומים נותחו בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פ"ד מג(3) 373 כדלקמן:

"שני יסודות לה לעבירה האויומים. האחד יסוד המעשה: 'המאיים על אדם בכל דרך שהוא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר', והיסוד השני הוא היסוד הנפשי: 'בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו'... מניעת ההפחידה וההקניטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטראס החברתי המוגן בעבירות האויומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטראס החבורה להגן על שלוחות נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחידה והקניטה שלא כדין".

נזכיר עוד כי על פי הפסיקה אמירה המשמעת בפני אדם א' הכוללת איום בפגיעה באדם ב', מהווע עבירת אויומים כלפי אדם א':

"נסכם ונאמר אףוא כי אמירה המשמעת באוזני אדם אחד וקיים בה מסר של פגיעה באדם אחר יכולה לעלות כדי איום אסור כלפי קולט האמרה, ואין הכרח בהוכחת "זיקת עניין" בין המאיים-קולט האויום לבין מושא האויום. בנסיבות מן הסוג שעמדנו עליו, קולט האמרה הוא עצמו המאיום, ולפיכך אין צורך שהאויום יגיע לאוזני של מושא האויום כדי שתתקיים עבירת אויומים מושלמת. אכן,

בנסיבות כאלה יתכן כי מושא האמירה אף הוא יהיה בגדר מאויים. עם זאת לצורך הרשעה בעבירות האיומים די בכך שnitן לקבוע כי קובלט האמירה הוא המאוים בשל כוונת המאיים להפיחו, ואין הכרח להוסיף ולבחון אם עבירת **האיומים הושלמה הלכה למעשה גם כלפי מושא האמירה.**"

(רע"פ 2038/2020 לם נ' מדינת ישראל פ"ד ס(4) 95, בעמ' 116)

הנה כי כן, ניתוח אימרות החשוד כפי שהן משתקפות מהתמליל נ/2 מלמד כי הביטויים "היה הכל טוב שהייתי הורג אותו" ו- "אם היה לי נשך בכם אני הייתי יורה בו", אין צופות פנוי עתיד אלא פנוי עבר. כלומר, בביטויים אלה, כשמדובר נקרים בהקשר בו נאמרו, ניסה הנאשם את התנהגוותם בכך שלטענתו הגן על עצמו עם סיכון, ואמר כי אם היה לו נשך אחר ביד היה גם הורג את המתлон.

כידוע איום אמרו לצפות פנוי עתיד. בענייננו, לכל הפחות מתעורר ביחס לביטויים אלה ספק סביר האם היה בכוונתו של הנאשם להפחית או להקטין את החוקרת. על פניו נראה שכשקרים בביטויים אלה, בהקשר בו נאמרו, נמצאים למדים כי כוונת הנאשם בביטויים אלה הייתה להסביר באמצעותם את גירסתו ולא לאיום.

לעומת זאת הביטוי הנוסף שייחסו לנายนם "אם אני חוזר הביתה אני תולח את השכן" הוא בהחלט צופה פנוי עתיד, ולא ספק יש בו כוונה להפחית. הא ראה, שתגובהה הספונטנית של החוקרת לביטוי זה הייתה "בקיצור, הוא רוצה להיעצר היום", תגובה שלא התקיימה ביחס לביטויים אחרים. ודברי השופט גולדברג בעניין **ליקטמן** (עמ' 379-378):

"מכאן שלא רגשותו או אטיומותו של מי שהדברים היו מכונים לפניו, הם שקובעים אם יש בדברים ממש איום או לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותו של המקרה".

חיזוק לכוונתו של הנאשם נמצא גם בעובדה שבחקירה השנייה, לאחר שההתיעץ עם עו"ד סיפר כי אמר את הדברים בצחוק. הויל וה הנאשם מסר גירסה זו לאחר יעוץ משפטו שניית לו ואשר ככל הנראה אשר במסגרת הוועמד על חומרת הדברים, תגובה זו מקבלת משנה תוקף.

לפיכך, סבורני כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום - ביחס לביטוי זה בלבד.

סיכום

נוכח כל האמור לעיל אני קובע כדלקמן:

1. מזכה את הנאשם מעבירות חבלה כשהעברית מזויין, ותחתייה מרשים אותו בעבירות איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, כאשר עובדות העבירה הין כי בעת שהיא בחדר המדרגות איים באמצעות סיכון על המתلون.
2. מרשים הנאשם בעבירת אחיזת סיכון שלא למטרה כשרה, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.
3. מרשים הנאשם בעבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, כאשר עובדות העבירה הין כי בחקרתו איים על החוקרת במילים "אם אני חוזר הביתה אני תולח את השכן".

ניתנה היום, י"ג סיון תשע"ז, 07 יוני 2017, במעמד הנשם, בא כוחו וב"כ המאשימה